

Міжнародний Колоквіум Європейських Парафій у Барселоні 2017

ВИСНОВКИ

Існують відмінності між ситуацією на Сході та Заході Європи: але для того, щоб прибути в єдине місце призначення існує безліч доріг...

Початкове питання: Християни в Європі, люди в місії. Свідчити любов Бога перед кожною людиною – це місія цілої Церкви. Місії наших парафій є однаковими: свідчити любов Бога кожній людині (незалежно від її віку, статі, становища, приналежності чи не-приналежності до релігії...).

Свідчити любов Бога до кожної людини, до всіх людей. Саме це ми зазвичай називаємо *євангелізувати*. Це те, про що просить Ісус своїх учнів, коли повертається до свого Отця. Продовжувати бути учнями всюди, де тільки вони будуть перебувати, повсюди...

Але стільки ж часу пройшло від того моменту аж до тепер, коли ми намагаємось прийняти цю місію. Саме тому нам необхідно знову і знову визначати *основні* принципи нашого життя та нашої християнської віри, нашої ідентичності, нашої християнської сутності, те, що безупинно робить папа Франциск... Якщо ж ні, то завжди будемо боротись одні з одними, між Церквами та течіями Церков. Потрібно уточнювати принципи, щоб знати, що саме варто реформувати в першу чергу (і ми ніколи в основі не будемо мати згоди), перш ніж – врешті решт – мати в руках усі засоби, щоб євангелізувати! Проте, ми ніколи не будемо мати усіх засобів. Жодна Церква їх ніколи не мала. Жодна Церква їх ніколи не матиме. Це й добре. Оскільки ми б швидко стали деспотичними... Адже від нас не вимагається бути володарями чи деспотами, а, навпаки, свідками любови Бога до кожної людини, і, таким чином, проблисками надії для багатьох наших сучасників, які її потребують.

Незважаючи на наші відмінності та їх причини, Колоквіум, який щойно закінчився, спрямовує нас до спільного бачення нашого завдання. Однак для цього є умова (яка повинна бути також спільною для нас): нам потрібно вирватись із пут страху про майбутнє – пережити чим ми і наша Церква могли б стати, і приєднатись до виконання єдиної місії, яку Ісус нам вказує:

обрати шлях, яким ішли Його учні, адже ми вирішили, що будемо вірити саме Йому. Все інше повинно витікати і залежати від цього рішення; в цьому значенні, це рішення справді є *визначальним*, в іншому випадку, нічого нового під сонцем нашої Церкви для нас не буде, і ми й надалі будемо скаржитись на те, що у нас немає достатньо засобів для того, щоб виконувати наше завдання (священики, миряни, спосіб евангелізації «а-ля конструктор»...! чому б ні ...).

Таким чином, завдяки напрацюванням та обміну думками між представниками тринадцятих країн впродовж цих декількох днів у Барселоні, ми маємо певні результати: ці декілька пунктів, як на мене, найяскравіше підсумовують почуті доповіді, пасторальний досвід та 5 зустрічей в робочих групах, (до речі, дуже дякую секретарям). Я також не забуваю про молодь, яка підкреслила, що бути християнином відтепер – це вибір, так само як вибором є способи поведінки, які потрібно втілити, щоб в щоденному житті бути учнями Ісуса. Для них секуляризація нашого суспільства не є «об'єктом дослідження», це радше звичне становище, в якому вони повинні вибрати – бути християнином чи ні. Молодь відображає нове обличчя християнина у цей час зміни епохи, який ми між собою обговорюємо. В цих для молоді звичних обставинах вона має зробити вибір. І на цій основі вирішувати різні практичні моменти життя, часто йдучи проти течії, з моральними принципами, які, безсумнівно, відрізнятимуться від наших, а деякі з них їм ще доведеться відкрити, безумовно. В будь-якому випадку, нам не треба забувати: молоді не потрібно, щоб Церква її перебудовувала, наvertала чи жаліла, а щоб дала їй місце.

Зрештою, що ми можемо винести з цього Колоквіуму? Декілька пунктів, з якими, ймовірно, згідні усі:

1. Наші парафії, як присутність Церкви в конкретному місці, це є місія хрещених, які формують парафії. Ні парафія з місією, ні християнська спільнота не можуть існувати без християн! Багато їх чи мало, запалені чи втомлені, вони є ресурсом для евангелізації у кожній нашій парафії. І не може бути по-іншому, поки Церква надалі буде думати, що парафії, навіть якщо не в абсолютний спосіб, є ядром і платформою для втілення значної частини «евангелізації-гуманізації» (щоб передати вислів Альфонса Бораса (Alphonse Borras)): для цього є і завжди буде потреба в позначених місцях, локаціях, помітності, авторитетних особах, щоб приймати і відповідати на потреби, чи то вони сакраментальні, чи харитативні, чи інші... Але без християн ці

традиційні служіння, пов'язані з парафіями, зникнуть так само, як і парафії. Як християни, ми також є співробітниками євангелізації і покликані її приймати. Церковна нерухомість може бути дуже потужною в наших країнах; вона однак сама не здатна свідчити віру, якою ми в цих країнах живемо сьогодні.

2. Християнами є охрещені люди, які обирають бути учнями Христа. І ми стаємо учнями Христа тоді, коли погоджуємось йти за Ісусом, навчаючись у Нього, переймаючись тим, чим переймається Він: відповідати на потреби повноцінного життя і на завжди численні виклики людей, між якими ми живемо. Євангелізувати так, як вказує Христос, означає завжди глибше бути людиною – гуманізувати чи олюднювати. Це має ставатися навіть за ціною, щоб не дозволяти, щоб будь-хто і з будь-яких причин міг бути відкинутий від спілкування і спільності в спільноті. Цей спосіб євангелізації, як незмінна стратегія, передбачає *зустріч* учнів з іншими, оскільки це є той шлях, який сам Бог, приходячи до нас, обирає, щоб залучити нас до Його любові і Його житейського круга. (Тут я посилаюсь на доповідь проф. Пол Цуленер (Paul Zulehner)), і на його прекрасний коментар до розповіді про одужання прокаженого в Мт 8,1-4, і до всіх зустрічей Ісуса в Євангеліях (Хананейка в Мк 15,21-28; перед одужаннями в Мк 8, 1-4; 8,14-16; 9,27-34, тощо...). Зустрічі, розмови, обміни, ділення, сплановані чи ні, є попередньою умовою будь-якої можливої євангелізації. Марія та Єлизавета обмінюються Доброю Новиною, хвилюючою для обох, саме під час зустрічі (Лк 1,39-56). Ще з самих початків історія місії була і є історією зустрічей: згадаймо зустріч Петра з Корнилієм, в Діях 10 і 11. І відтоді так само. Також, як ми знаємо, історія показує нам, що не завжди ці зустрічі є вдалими; святий Павло не раз це міг відчути, а згодом це часто ставалось з християнами. Оскільки ми зараз численні на землі, то з нами це також часто може трапитись.

3. Є ще декілька важливих пунктів стосовно парафії в контексті цього бачення місії.

Місія живе спочатку між нами, в наших парафіях, в той час коли ми допомагаємо один одному жити нашим хрещенням в різноманітті його вимірів і сприяємо прийняттю харизм один одного. Увага, приділена **якості стосунків** у спільноті, є часто індикатором стосунків, які ми зможемо встановити з нашим соціальним і культурним середовищем.

При цьому можемо сказати, що парафія є **місцем навчання**: навчання тривалого діалогу, поваги до відмінностей та рівності в гідності кожної людини. Але також і *спільної відповідальності* відповідно до спільної місії ділитися з іншими Благовістю. Сьогодні [в Західній Європі] багато парафій стають місцями, де пасторальна відповідальність лежить на *пасторальній команді*, в якій спільно діють миряни і висвячений служитель. Парафія, так само, стає місцем навчання для *розпізнавання* пасторальних пріоритетів; тут розробляється, також, *новий погляд* на долю асоційованих осіб в пасторальній співвідповідальності; а ще тут є місце для *пасторального навернення* спільноти в цілості. Ці пасторальні переосмислення одночасно стосуються наших способів свідчити і проголошувати, наших способів торжествувати чи відправляти нашу віру і наших способів бути надією для тих чоловіків і жінок, які є зранені в своїй гуманності.

Мабуть, впродовж Колоквіуму в Барселоні, ця думка є пережита більшістю з нас:

Звісно ж, майбутнє нашої Церкви хвилює нас; але не тому, що вона стає і стане щораз більше меншиною в суспільстві. Важливим для нас є, – бо ми стали самі це краще розуміти, – спосіб, яким Ісус нас запрошує, так як Він робив це вчора для своїх перших учнів, стати справжніми учнями в цей час і там, де ми живемо: допомагаючи один одному, і таким чином взяти участь в донесенні Євангелії в спосіб, зрозумілий іншим людям. Людям, котрі ще не знають, що Бог їх любить, і що ми їх любимо теж.

Отець Бернар Кентар (Bernard Quintard)